

A INTRA ȘI A IEȘI

Bogățiile Locului Preasfânt

G. Andre

— pentru tinerii credincioși —

© 1991 GUTE BOTSCHAFT VERLAG (G.B.V.)

P.O.B. 80 D-6340 Dillenburg 2 Germany

Introducere

„A ieși și a intra” este o expresie ebraică foarte des întâlnită în Vechiul Testament. Ea are aproximativ sensul expresiei noastre „a pleca și a se întoarce”, implicând, în plus, răspunderea care ducurge din această acțiune, precum și libertatea pe care aceasta o implică.

Solomon, ca tânăr, zice: „eu nu știu să ies și să intru” (1 împărați 3.7), în timp ce David, ca ofițer al lui Saul, „ieșea și intra în fruntea poporului” (1 Samuel 18.13). Caleb, în vîrstă de 85 de ani, se crede încă destul de puternic pentru „a ieși și a intra”, în timp ce Moise, la 120 de ani ai săi, declară că nu mai poate face acest lucru (Deuteronomul 31.2), nu atît din cauza vîrstei sale înaintate, cît mai ales din pricina interdicției Domnului care spusese categoric: „Tu nu vei trece Iordanul acesta”, înainte de a fi fost aruncat în temniță, Ieremia intra și ieșea în mijlocul poporului (Ieremia 37.4). Ucenicii care au fost împreună cu Domnul Isus, de la botezul lui Ioan și pînă la înălțarea Sa la cer, L-au considerat intrînd și ieșind în mijlocul lor (Faptele Apostolilor 1.21 și 10.38).

Toate aceste expresii ne conduc la un gînd mult mai adînc, și anume: nu este vorba doar de a pleca undeva de acasă și a te întoarce sănătos înapoi, ci, mai presus de orice, de a intra în prezența lui Dumnezeu, în sfîntul locaș (sanctuar), pentru a ieși apoi de acolo conștient de binecuvîntările existente în acel loc. în Vechiul Testament, ordinea este aproape totdeauna aceasta: „a ieși și a intra”, dar cînd ucenicii au contemplat pe Domnul Isus în viața Lui, ei au vorbit mai întîi despre „a intra” și apoi despre „a ieși”. Iar acest privilegiu Hristos l-a indicat ca fiind rezervat oilor Sale: „va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10.9).

A intra

„Moise intra înaintea Domnului ca să-I vorbească” (Exod 34.34). Adesea apăsător de povara răspunderilor sale, obosit și frămîntat de problemele pustiei, el intra „în cortul întîlnirii... auzea glasul care-i vorbea de pe copacul ispașirii... și vorbea cu Domnul” (Numeri 7.89). Ce loc de refugiu minunat pentru acest mare om al lui Dumnezeu care, în singurătatea și în liniștea măreață a prezenței Domnului, era întărit și înviorat pentru a putea face față mării misiuni ce-i fusese încredințată!

Iosua a fost format în locul sfînt cu mulți ani înainte de a fi fost așezat în fruntea poporului. Astfel, Exod 33.11 ni-l arată ca fiind „tînărul slujitor” care „nu ieșea deloc din mijlocul cortului”. Tot aici s-a înfățișat el împreună cu Moise înainte de moartea legislatorului (Deuteronomul 31.14).

Înainte de a fi fost rînduit ca proroc, tînărul Isaia intră într-o zi în templu, unde viziunea gloriei Domnului scoate la iveală propria lui mizerie morală (Isaia 6). Cînd cărbunele aprins luat de pe altar îi va atinge buzele, el va putea spune: „lată-mă, trimite-mă!” Observați ordinea: întîi sanctuarul, apoi misiunea.

La fel s-au petrecut lucrurile și cu Ieremia (Ieremia 1): numai încurajarea și asigurările date de Dumnezeu au fost în măsură să-l convingă pe el, un copil, să ia această hotărâre de importanță capitală de a vorbi în Numele lui Dumnezeu.

Ezechiel are viziunea slavei lui Dumnezeu. Mai întâi, El îl vede, apoi îl aude și, în cele din urmă, se hrănește cu cuvintele Lui (Ezechiel 1.27-28; 2.2; 3.1-3). Numai atunci a putut spune Domnul: „Du-te, fiu al omului, te trimit la casa lui Israel!”

Daniel intra regulat în sfântul locaș: de trei ori pe zi, el obișnuia să îngenuncheze ca să se roage și să mulțumească lui Dumnezeu (6.10).

Exemplul suprem — Domnul Isus însuși ne este prezentat în evanghelia după Luca, Evanghelia Fiului Omului, rugându-Se necurmat (sînt amintite 14 cazuri în care El Se roagă). Înainte de a chema pe ucenici, El petrece o noapte întreagă în rugăciune către Dumnezeu (Luca 6.12). Pe muntele Schimbării la față El Se roagă; apoi coboară și rămîne în mijlocul oamenilor, înfruntînd consecințele păcatului în viețile lor; se pare că pe Fața Lui mai strălucea lumina slavei întrevăzute, care va surprinde mulțimile (Marcu 9.15). Înainte de a merge la cruce, El imploră pe Tatăl în Ghetsimani, primind, în tăcerea nopții, ajutorul divin.

Ca oaie în turma bunului Păstor, cel răscumpărat de Domnul trebuie să învețe secretul de „a intra” și „a ieși”. Solomon nu-l cunoștea. Este necesară multă putere pentru a da la o parte piedicile, însușirea unei asemenea sfinte deprinderi prezintă o mare importanță. Nu există creștere fără relație cu sanctuarul. Preotul Vechiului Testament intra acolo în fiecare dimineată; la lumina sfeșnicului, el contempla altarul de aur și masa cu pîinile pentru punerea înaintea Domnului; realizînd tipul acesta, credinciosul privește prin fumul de tămîie și perdeaua sfișiată, spre chivot, care este o imagine a lui Hristos, în toată perfecțiunea Lui.

Ca să găsim, în fiecare dimineată, timpul necesar intrării în prezența Domnului, trebuie să evităm mergerea la culcare la ore prea tîrzii.

Cîți dintre noi își mai aduc aminte de exemplul bun pe care ni l-au dat unii dintre scumpulii noștri frați mult apreciați pentru lucrarea lor, care petreceau mult din timpul lor în liniștea sanctuarului? În tăcerea din odăița lor, a cărei ușă știau s-o încuie, sau cu Biblia în mînă plimbîndu-se pe aleile grădinii lor, sau meditînd asupra Cuvîntului Domnului în balconul lor.

*„Pe drumul Tău plin de lumină,
Eu merg în liniște deplină,
Căci, fie zarva cît de multă,
Urechea mea de Tine-ascultă...”*

A iesi

Semănătorul a ieșit să semene sămînța (Luca 8.6). Conștienți de binecuvântările descoperite în Locul Preasfînt, noi sîntem chemați să ieșim pentru a da o mărturie cu fapta, pentru a semăna Cuvîntul Domnului, pentru a îngriji de nevoile turmei Sale ca odinioară Moise, pentru a lupta contra dușmanilor ca un Caleb sau un David de altădată.

Din grădina Edenului ieșea rîul aducător de viață și de binecuvîntare. Din Locul Preasfînt vede Ezechiel ieșind rîul ale cărui ape tot mai adînci răspîndesc viața pe oriunde trec (Ezechiel 47). Este ceva sublim să intri ca să te așezi la picioarele Domnului; este ceva măreț să ne adunăm în jurul Lui și să-L auzim zicînd: „Pace vouă!”, dar să nu uităm ce mai adaugă El pe lîngă toate acestea: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20.19-21).

Va veni ziua cînd, odată intrat în slava Sa, fiecare răscumpărat al Lui va deveni „un stîlp în templul Dumnezeului său și nu va mai ieși niciodată afară din el” (Apocalipsa 3.12); dar pînă atunci, noi sîntem chemați să ieșim ca să dăm mărturie, să semănăm, să ne angajăm în lupta sfîntă.

Noi putem „intra” împreună, în special în adunare, pentru adorare, pentru adunări de rugăciune, de zidire sufletească; „trimiși în lume” pentru a duce lumina, ucenicii erau chemați să „iasă” pentru a răspîndi Vestea cea Bună. În ambele cazuri este necesară puterea Duhului Sfînt: pentru adorare și zidire, ca și pentru mărturia publică și propovăduirea Evangheliei.

Dar noi sîntem chemați, de asemenea, să intrăm și individual. Poate că am fi mai degrabă tentați să facem lucrul acesta împreună, dar Domnul cheamă să intrăm fiecare în parte în Locul Preasfînt.

„Atotputernic Mesia, eu la picioare îți stau;

Ca altădată Maria, vreau ascultare să-Ți dau

Și să-Mi exprim bucuria cînd apa vieții o beau...”

Este necesar nu numai a acorda, în fiecare dimineată un timp precis și prețios rugăciunii, dar, de asemenea, de a consacra, din cînd în cînd, ceasuri întregi, uneori chiar zile întregi, departe de zgomotul și de agitația vieții cotidiene, pentru a intra în Locul Preasfînt. Cu ce scop? Să-L vedem pe Domnul, să-L ascultăm vorbindu-ne, să ne săturăm de dulceața cuvintelor sale. Ne există pentru mărturia creștină o altă sursă de putere. Nu se poate clădi pe o altă temelie decît aceea a părtășiei cu Dumnezeu.

Iulie 1957 G. Andre

I. Bogățiile Locului Preasfânt

(a intra)

a) În cazul când întâmpinăm dificultăți dinafară

Psalmul 27

Psalmul acesta a fost intitulat: „Dorința inimii după casa și Fața Domnului. El se aplică, înainte de toate, lui Isus Hristos Însuși, mai ales în versetul 2; dar, pentru că El este modelul nostru, aceste pasaje ni se potrivesc și nouă înșine. Când zic „nouă”, mă refer în exclusivitate la copiii lui Dumnezeu. Într-adevăr, primul verset zice: „Domnul este lumina și mântuirea mea”. Acest psalm care, de-alungul veacurilor, a fost o mare binecuvântare pentru mii de suflete, nu are nici o valoare pentru cel care nu crede în Dumnezeu sau pentru cineva care s-a depărtat de calea Domnului.

Psalmistul este confruntat cu numeroase dificultăți exterioare: oameni răi, prizonitori, vrăjmași, o oștire ostilă, război, foamete, martori mincinoși, oameni care „respiră violență”. Ostilitate din toate părțile, împrejurări potrivnice, defăimări ca în Psalmul 31.20. Ce este de făcut? Singura soluție este de a intra în sanctuar (versetul 4). Acesta este secretul pe care îl vor descoperi mai târziu toți aceia care vor citi acest psalm al lui David. Da, el a fost o sursă de aleasă mângâiere pentru mulți copii ai lui Dumnezeu, pentru toți aceia care au citit și au recitat aceste cuvinte. Gândiți-vă la familiile din mijlocul cărora plecase câte ceva pe front; la tatăl care citea cuvintele acestea înainte de a se despărți de soție și copilași, la frații noștri care, aflați în tranșee, meditau noaptea la aceste cuvinte sau chiar le recitau sub șuieratul gloanțelor. Gândiți-vă, de asemenea, la o slujitoare a Domnului angajată în lucrarea de misiune și care avea de înfruntat numeroase primejdii. Cu ce foc citea ea psalmul acesta!

Întrebăm încă o dată: Ce este de făcut într-o asemenea situație? „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului”. Observați precizia acestei rugăciuni: „un lucru”. Dar ce interes pentru lucrul acesta, ce foc și ce dor aprins pentru obținerea sa: „îl doresc fierbinte”! Intrarea în Locul Preasfânt nu se realizează fără eforturi, nu este ceva care vine în mod automat. Trebuie, mai întâi, să ia naștere dorința care devine tot mai intensă, sufletul simțind că nu se poate lipsi de prezența Domnului, așa cum plămînii nu se pot lipsi de aer. „A locui în casa Domnului” nu însemnează să intri acolo pentru câteva momente sau să vii aici din când în când, ci ca în Psalmul 37, „a locui în țară”, adică a rămâne necurmat aici. De altfel, Domnul Isus zice ucenicilor: „După cum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți, dacă nu rămâneți în Mine” (Ioan 15.4).

Pentru David, problema nu se pune ca pentru Samuel, de a merge să locuiască în cort: el voia să se afle, în duh, în casa Domnului. „Adevărata singurătate se află în inimă”, a spus un creștin care știa să prețuiască prezența Stăpînului său.

„Toată viața mea”, toate zilele vieții mele, adică și cele bune și cele rele, și cele fericite și cele triste, și cele senine și cele pline de nori. O experiență tot mai nouă, tot mai proaspătă, tot mai minunată! Și care este scopul? „Să privesc frumusețea Domnului”. Nu în primul rînd pentru a implora eliberarea Lui, nu pentru a aduce la picioarele Sale dificultățile noastre sau a sta copleșiți de ele în prezența Sa, ci mai înainte de toate pentru a-L căuta pe El, pe El Însuși. Un verset din Scripturi ne poate ajuta să vedem frumusețea Domnului. Venim dintr-o călătorie istovitoare? Să ne gândim la Isus care obosit de călătoria lungă, Se așază lângă o fîntînă, avînd pe inimă situația unei ființe omenești în dificultate.

Ne-a reținut ceva așa de mult încît nu am mai găsit timpul necesar pentru a servi masa de seară înainte de a merge la adunare? Ei bine, atunci să recitim Marcu 3.20: „Au venit în casă și mulțimea s-a adunat din nou așa că nu puteau nici măcar să-și mănînce pîinea”. Un privilegiu necunoscut sfinților Vechiului Testament a fost rezervat creștinului, și anume acela de a putea privi pe paginile Evangheliei pe Dumnezeu arătat în trup, slava unicului Fiu din partea Tatălui, locuind printre noi plin de har și de adevăr.

„... și să mă minunez în templul Lui.” După ce l-am admirat frumusețea, putem încerca să-I pătrundem și să-I cunoaștem gîndurile. Nu numai să-I prezentăm sumar dificultățile și problemele noastre, dar să și discernem, în prezența Lui, care este voia Sa cu privire la împrejurările în care ne aflăm. Libertatea creștinului de a intra în sanctuar este puternic marcată de faptul că perdeaua a fost sfîșiată și el are acum o „intrare liberă în Locul Preasfînt”, îndemnul Duhului Sfînt fiind: „Să ne apropiem, dar...”

Însă pentru a face lucrul acesta, trebuie să nu avem pe conștiință nici un păcat pe care nu l-am condamnat și nu l-am mărturisit. Adam, cînd s-a simțit vinovat, nu căuta prezența Domnului, ci s-a ascuns printre pomii din grădină. Așa cum sîntem, să venim la Hristos și, în sfințenia prezenței Lui, să ne recunoaștem greșelile, să ne mărturisim păcatele, crezînd că putem fi iertați pe baza sîngelui Domnului Isus. Și atunci, bucurîndu-ne iarăși de lumina Lui, să-I admirăm frumusețea.

Dacă versetul 4 din Psalmul 27 ne arată comorile Locului Preasfînt, versetul 5 ne oferă siguranța, ne garantează securitatea: „Căci El mă va ocroti în coliba Sa în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Său și mă va înălța pe stîncă.” Dumnezeu însuși va interveni să ne ajute în necazurile noastre. El ne duce în coliba Lui pe care o ține ascunsă de privirile dușmanilor, ca în Psalmul 31.20: „Tu îi ascunzi la adăpostul feței tale... îi ascunzi în cortul Tău.” Adăpostit în coliba

Lui înseamnă protecție: ascuns sub acoperișul Lui înseamnă comuniune; înălțat pe stîncă înseamnă victorie. Ce fel de victorie? Nu eliberarea exterioară de dușmani, căci ei continuă să existe, să ne înconjoare (versetul 6), ci liniștea lăuntrică sau calmul interior. Adăpostit „în cortul Lui” voi putea cînta de bucurie, voi lăuda pe Domnul prin cîntările mele de laudă.

Prima parte a acestui psalm — versetele 1-6 — se poate rezuma în cinci cuvinte: încredere (versetul 1), conflict (versetele 2-3), comuniune (versetul 4), adăpost (versetul 5), adorare (închinare) (versetul 6). A doua parte este, în esență, o rugăciune a cărei temă e a căuta Fața Domnului. A locui în casa Lui, a realiza atmosfera minunatei Sale prezențe este ceva de mare valoare, dar prin căutarea Feței Sale se descoperă o comuniune mai directă; apreciem primirea pe care ne-o rezervă o familie de prieteni, dar și mai mult decît aceasta ne bucură prezența personală a acelora pe care îi iubim. Moise nu mai vrea să-și continue drumul prin pustie dacă Domnul Însuși — nu doar un înger (Exod 33.2) — nu merge împreună cu poporul Său. Și Dumnezeu răspunde slujitorului Său credincios: „Voi merge Eu Însumi cu tine” (33.14-15). Și atunci Moise dorește să vadă slava Domnului, dar ea nu era încă revelată pe Fața lui Hristos, iar momentul intrării lui Moise în cer încă nu sosise. Totuși, el primește un răspuns care întrece cu mult toate așteptările sale. La cererea sa: „Arată-mi, Te rog, slava Ta!”, Domnul răspunde: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea”.

A fi încredințat de posibilitatea de a vedea bunătatea Domnului pe pămîntul celor vii (Psalmul 27.13) este o pricină de mare încurajare, un incomparabil reconfortant pentru inima psalmistului. Este bunătate încercată de-a lungul drumului, văzută pe pămîntul celor vii, fără a aștepta momentul intrării în casa Tatălui ceresc. Vrajmașii rămîn la locul lor, ca și martorii mincinoși, ca și oamenii care „nu suflă decît asuprire”. Împrejurările nu s-au schimbat, dar, lucru imposibil pentru cel necredincios, inima a fost transformată, starea acesteia a fost schimbată. Un om de lume nu va răsufla ușurat decît atunci cînd lucrurile vor lua o nouă întorsătură, prin schimbarea împrejurărilor, însă creștinul găsește în sanctuar secretul păcii în mijlocul împotrivirilor. De aceea, ca și psalmistul, el poate să „iasă” (versetul 14) și, întărit prin experiența pe care a făcut-o, să ceară fiecăruia dintre frații săi a-i urma exemplul. „Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, încurajază-ți inima și nădăjduiește în Domnul!” Faceți această experiență și vă veți convinge.

Cînd, asemenea celorlalți ucenici, Petru a țipat văzîndu-L pe Isus umblînd pe ape, nimeni nu avea nici îndemnul, nici puterea de a merge spre Domnul, dar Petru, după ce a auzit glasul lui Isus: „îndrăzniți, Eu sînt, nu vă temeți!” dorește să meargă la învățătorul său și strigă: „Dacă Tu ești, poruncește-mi să vin la Tine!”

Poate că se află printre noi cineva căruia îi lipsește curajul de a intra în Locul Preasfânt, dar el poate cel puțin să spună Domnului: „Doamne Isuse, poruncește-mi să vin la Tine!” Și atunci va auzi, cu siguranță, vocea minunată a Celui Preaiubit care Se va grăbi să spună: „Vino!”

b) În cazul când sîntem cuprinși de nedumeriri

Psalmul 73

Dumnezeu a găsit cu cale să descire, în Cuvîntul Său, diferitele stări sufletești prin care au trecut mulți slujitori ai Săi în trecut, cu scopul ca noi să dobîndim învățătură din experiențele lor, acestea slujind spre creșterea și zidirea noastră spirituală; ni se arată nu numai exemplele încurajatoare, dar și crizele pe care au trebuit să le traverseze chiar și unii dintre cei mai credincioși servitori ai lui Dumnezeu.

„Da, bun este Dumnezeu”, declară Asaf la începutul acestui psalm, cuvinte care constituie baza și concluzia lui. Apostolul Pavel va spune mai târziu: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8.28). El este bun față de Israel, deci bun cu poporul Său, bun față de cei „cu inima curată”. Aici apare o problemă de mare importanță: nedumeririle care cuprind inima unui credincios. Există nedumeriri autentice, justificate, așa cum o dovedesc versetele următoare, dar există și unele care servesc doar ca o acoperire, ca o mască pentru o stare lăuntrică necorespunzătoare. Și atunci, persoana respectivă va încerca să ascundă adevărul cu privire la o viață intimă dereglată, prin a-L acuza pe Dumnezeu și a pretinde că Lui nu-I pasă de soarta alor Săi. Sau, mînat de o mare ambiție de a înlătura orice piedică, va pretinde că creștinii sînt lipsiți de dragoste, că cei apropiați — rude și prieteni — nu-l înțeleg, că Biblia este o carte depășită etc. Poate că persoana respectivă s-a alipit de cineva care nu este copil al lui Dumnezeu și invocă astfel tot felul de obiecțiuni la adresa lui Dumnezeu pentru a-și ascunde dragostea vinovată care i-a cuprins inima.

Ce este de făcut în asemenea situații, decît să permiți luminii divine să pătrundă în adîncul ființei tale și să cîntărești, înaintea lui Dumnezeu, sincer și deschis, adevăratele cauze ale nedumeririlor și ale dezorientărilor ce te-au copleșit. În curînd ceața va dispărea și sufletul îți va fi despovărat, inundat iarăși de pacea divină.

Mai devreme sau mai târziu, fiecare credincios trece printr-o criză interioară, sau prin mai multe chiar. „Era să mi se îndoiaie piciorul și puțin a lipsit să-mi alunece pașii” spune Asaf. Satan face tot ce-i stă în putință spre a ne face să cădem. Dumnezeu poate să-i îngăduie să ne încerce tocmai cu scopul de a ieși la iveală dacă este vorba la noi de o viață creștină adevărată sau numai de ceva aparent. Dacă ești copil al lui Dumnezeu și trebuie să treci printr-o asemenea criză, nu uita că te afli

în mîna Domnului, de unde nu te poate smulge nimeni, căci El nu va lăsa pe nici una din oile Sale în gura lupului. Pe de altă parte, trebuie să veghezi ca lumina să nu ți se stingă, să nu părăsești adunarea sau să te retragi de la masa Domnului, nici să nu te consideri căzut de la credință și să faci o asemenea afirmație în auzul altora. Adesea este greu să te mai întorci după ce ai făcut o astfel de mărturisire publică. Pe de altă parte, influența negativă exercitată asupra altora nu trebuie să fie trecută cu vederea. Cît de puternic a fost efectul experienței lui Asaf, chiar dacă drumul spre clarificare a fost atît de lung și anevoios!

Adevăratele motive ale crizei

La versetul 3, Asaf declară că motivul principal al dezorientării, al nedumeririlor sale a fost invidia, În loc să-și păstreze privirile ațintite asupra Domnului, el se compară cu alții sau, și mai rău, se măsoară cu unii mai răi ca el. Și atunci apare acest chinuitor: „De ce?” De ce cutare are mai multe avantaje materiale decît mine? De ce cutare este mai inteligent ca mine și de ce întîmpin eu atîtea dificultăți? De ce cunoștii mei sînt sănătoși, iar trupul meu este atît de sensibil și măcinat de atîtea suferințe? De ce a venit peste mine necazul cutare, de ce a trebuit să trec prin situația cutare?

În altă ordine de idei, problema răului poate deveni obsedantă, dacă sîntem mereu preocupați de enigma guvernării divine. De ce război? De ce lipsuri și sărăcie? Este bine să fim sensibilizați cu privire la suferințele altora, să nu trecem indiferenți pe lîngă durerea aproapelui, dar trebuie să știm a aștepta, în supunere, momentul cînd va interveni Dumnezeu.

Alții sînt chinuți de îndoieli sub influența profesorilor, a colegilor, a diferitelor cărți, ajungînd să considere Biblia nevrednică de crezare și plină de contradicții. De asemenea, comportamentul necorespunzător al unui creștin formalist poate deruta pe cei care-l privesc, ridicînd numeroase semne de întrebare.

Psalmul 77.1-6 descrie nedumerirea dureroasă, dezorientarea celui care, fiind extrem de preocupat cu sine însuși, ajunge să treacă printr-o profundă criză: „Eu am căutat... mîinile mele... sufletul meu... îmi aduc aminte... mă gîndesc adînc... mă frămînt... mi se mîhnește duhul... mă gîndesc... cuget adînc...” Dar la mijlocul psalmului — versetul 10 — apare și soluția ieșirii din criză. Psalmistul își recunoaște slăbiciunea și neputința. În loc să mai regrete trecutul, să plîngă după avantajele de altădată acum total pierdute, el își amintește de lucrările Domnului, de minunile Lui, de faptele Sale mărețe. În finalul psalmului, accentul se va muta de pe „eu”, „meu”, „mea”, „îmi”, „mă” etc. pe Dumnezeu, așa încît psalmistul poate să spună: „Tu ești Dumnezeu care faci minuni... Tu Ți-ai arătat puterea printre popoare... Tu ai răscumpărat pe poporul Tău... Tu ai condus pe poporul Tău...”

Realitatea și profunzimea crizei

Asaf nu era numai dezorientat, dar și frământat, tulburat, chinuit de întrebări. Într-adevăr, zice el, degeaba mi-am curățit inima și mi-am spălat mâinile în nevinovăție (Psalmul 73.13). La ce bun — va zice cineva — să te desparți de lume? Ce câștigi renunțând la atâtea lucruri? Ce folos ai din a-ți cheltui timpul frecventînd adunarea sau citind Biblia? De ce să te păstrezi curat, atîta timp cît tovarășii tăi cedează dorințele și poftele cărnii și, totuși, s-ar părea că nu le merge mai rău decît ție însuți? (Oare chiar așa să fie? Vezi Proverbe 7.24- 27).

Șoaptele Vrajmașului ascultate și primite în lăuntru nostru nu fac altceva decît să ne tulbure sufletul și să ne amărase inima. Dar iată că ni se trezește cugetul, ne aducem aminte că există o adevărată viață după voia lui Dumnezeu și ne dăm seama că nu ne mai putem permite să umblăm pe calea lumii: „Dacă aș fi zis: „Voi vorbi și eu ca ei", iată că n-aș fi credincios generației copiilor Tăi" (versetul 15). Devenim conștienți de mărturia pe care trebuie s-o dăm, de influența pe care sîntem chemați a o exercita asupra celor din jurul nostru; ceva din adîncul sufletului nostru ne face atenți cu privire la poziția pe care am dobîndit-o prin jertfa Domnului Isus și la calitatea noastră de copii ai lui Dumnezeu. Un creștin nu va fi niciodată fericit în mijlocul lumii. Lumea nu-l poate satisface și el se simte foarte stingher acolo.

Un poet creștin vorbește despre trei căi care se deschid înaintea omului: drumul care duce spre cer și pe care puterea credinței face ca sufletul să se înalțe tot mai aproape de Dumnezeu; apoi drumul care coboară spre lume și spre toate întinăciunile ei. Între ele se află un plan orizontal, învăluit în ceață, unde merg duși cei care nu ar fi vrut să coboare, dar nu au avut energia necesară pentru a merge în sus. „Și fiecare om își alege drumul pe care vrea să meargă!"

Asaf se trudește să priceapă, meditează pentru a ajunge să cunoască (versetul 16). Este o lucrare dificilă, mai ales atunci cînd inima îți este încolțită de îndoieli și bombardată cu întrebări. Gîndurile lui Dumnezeu revelate în Cuvîntul Său nu pot fi împăcate cu teoriile nimicniciei omenești. Calea Domnului cea sfîntă și dreaptă nu se poate suprapune cu drumul omului condus de poftele cărnii, de plăcerile simțurilor. Ce trudă zadarnică să încerci să împaci toate acestea! Imposibil să atingi o asemenea țintă. Și criza devine tot mai profundă „pînă cînd", zice Asaf „am intrat în sfîntul locaș al lui Dumnezeu". Interesant! Iată-l, în sfîrșit, decis pentru o asemenea acțiune, deși pe tot parcursul crizei, sfîntul locaș era deschis și ar fi putut intra acolo în orice moment. Cît timp pierdut, cîtă energie risipită înainte de a lua o asemenea hotărîre sănătoasă și necesară!

Ieșirea din criză

„După ce am intrat în sfîntul locaș al lui Dumnezeu, am înțeles totul." Nu soluția unei probleme de matematică ce mi-a frământat mintea; nu o deducție logică prin care s-ar putea dovedi că Biblia

este adevărată, ci pătrunderea în sfântul locaș al lui Dumnezeu, aceasta a fost soluția pentru ieșirea din criza.

Intuim existența în firul relatării din acest verset a unor puncte de suspensie, ca și cum psalmistului i s-ar fi tăiat cuvintele. Încă plin de întrebări și copleșit de probleme, el pătrunde în sfântul locaș. Și ce va găsi acolo? Mai întâi, tăcere, o tăcere adâncă. Apoi lipsa luminii exterioare, care nu poate pătrunde acolo. Ce are psalmistul de făcut într-o asemenea situație? El trebuie, întâi, să tacă; apoi să asculte. Să asculte și să se smerească, să se proștearnă înaintea Domnului. Să se supună vocii lui Dumnezeu, să se conformeze gândurilor Sale revelate în Scriptură și, cu un adânc simțământ al prezenței reale a lui Dumnezeu, să permită credinței sale să acționeze. „Căci fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu". Poate că cineva ar încerca să reproșeze lui Dumnezeu faptul că El ne cere credință, încredere în cuvintele și în dragostea Lui. Dar oare nu același lucru îl pretinde și un părinte din partea copilului său? În ceea ce privește cuvintele Bibliei, eu recunosc că nu știu totul, nu cunosc totul, dar ce spune ea cred întru totul. În ceea ce privește împrejurările vieții, eu nu înțeleg totul, dar mă încredințez în brațele lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă acceptare și umilință.

În Locul Preasfânt însă strălucește lumina de sus. Aici avem privilegiul să privim lucrurile după felul de a fi al lui Dumnezeu, cu ochii preacurați ai Aceluia care urăște răul, dar care iubește păcătosul și are față de el o milă profundă, care uzează de îndelunga Sa răbdare mai înainte de a recurge la judecată. Realizînd toate acestea, se impune sufletului nostru un nou simț al valorii; atunci dobîndim criteriile pe baza cărora se va acționa atunci cînd, în fața scaunului de judecată al lui Hristos, fiecare credincios va putea trece în revistă viața sa și va fi răsplătit după faptele sale săvîrșite pe cînd trăia în trup.

„Am luat seama la soarta de la urmă a celor răi", am înțeles sfîrșitul lor. Pentru un anumit timp, cei răi o duc bine. În Luca 16, Domnul dă la o parte perdeaua spre a ne arăta ce se întîmplă dincolo și ce devine bogatul care a trăit pe pămînt fără Dumnezeu și era lipsit de orice interes față de aproapele său. Ce contrast izbitor între finalul său și „sfîrșitul felului de viață" al acelor conducători spirituali a căror credință sîntem îndemnați, în Evrei 13.7, s-o urmăm!

„În locașul lui Dumnezeu, eu am înțeles..." Asaf recunoaște că atunci cînd se chinuia să priceapă lucrurile, cînd se frămînta și își amăra inima era absurd, fără judecată, nu avea cunoștință, era ca un dobitoc, ca o brută înaintea Domnului (versetele 21-22).

După ce Iov cel încercat l-a văzut pe Dumnezeu, el a putut spune: „Mi-e scîrbă de mine și mă pocăiesc în țărîină și în cenușă."

Cine ajunge în sfântul locaș al lui Dumnezeu capitulează în fața bunătății Sale și se încredințează în mâinile Aceluia care este singurul în stare să aprecieze poziția și situația noastră, lăudînd ce am făcut bine și pedepsind răul nerecunoscut și nemărturisit (J.N.D.). Inima se predă în totul Domnului și credinciosul, lepădînd voința sa personală, recunoscînd defectele sale morale, va ști să aștepte, în liniște, „deșteptarea” lui Dumnezeu (versetul 20).

Rezultatele încercării

„Totuși eu sînt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mîna dreaptă, Tu mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă” (versetele 23-24). Remarcați timpul la care apar aceste versete: eu sînt totdeauna cu Tine (comuniunea restabilită și care curge acum într-un prezent continuu). Dar psalmistul mai adaugă: „Tu m-ai apucat de mîna dreaptă”. Chiar în timpul crizei, mîna lui Dumnezeu cel credincios era acolo, chiar dacă slujitorul Său nu o vedea, gata să intervină în orice moment. Amintiți-vă de Petru, cînd acesta, începînd să se scufunde, a strigat: „Doamne, scapă-mă!” „Îndată, Isus a întins mîna și l-a apucat” (Matei 14.31).

Însă alergarea nu este terminată și Asaf adaugă: „Tu mă vei călăuzi cu sfatul Tău”, așa cum Domnul promisese lui David: „Eu te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui cu ochiul asupra ta” (Psalmul 32.8). Și Asaf este convins că un asemenea drum nu poate sfîrși decît în slavă (Psalmul 73.24).

Cînd fiul pierdut se afla în țara depărtată, tatăl său îl aștepta. La întoarcere, pe cînd era încă departe, tatăl său l-a văzut, iar în momentul cînd cei doi se întîlnesc, vinovatul are parte numai de milă, de sărutări și de o primire ieșită din comun în casa părintească. Toate acestea au justificat pe deplin inițiativa revenirii acasă, au dovedit temeinicia unei asemenea decizii.

Psalmul 73, care începe și se termină cu o referire la bunătatea lui Dumnezeu (versetul 1 și 28) prezintă, în versetul 17, o linie de demarcație: pe de o parte apare o situație de dezorientare, derută, trudă, frămîntare, iar pe de alta avem de a face cu o atmosferă de fericire, comuniune cu Dumnezeu, perspectiva slavei. Merită osteneala de a trece dintr-o atmosferă în cealaltă, de pe o poziție pe alta, de a intra în sfântul locaș al lui Dumnezeu, de a tăcea și a ne prosternă înaintea Domnului și a accepta, cu umilință, ceea ce El ne descoperă, reușind în felul acesta să-L cunoaștem tot mai bine și tot mai profund.

*„Sînt nespus de fericit cînd Îți pot vorbi, Părinte,
Și-Ți aduc, c-un duh smerit, pîrga laudelor sfinte;
Mă apropii, prin Hristos, cu evlavie, cu teamă,
Cu respect și bucuros de iubirea ce mă cheamă...”*

Autorul acestor versuri (pe care traducătorul le-a redat în haină românească, păstrând ideile și atmosfera din original) a traversat o lungă perioadă de criză înainte de a intra în sfântul locaș și a se încrede în Dumnezeu, dar ce bucurie țîșnește din cuvintele următoare:

„Al izbăvirii mele Dumnezeu,

Cu Tine nu-i nimic să-mi pară greu...

De-aceea vreau, prin harul Tău, să-ți fiu

Un serv umil și-un martor tot mai viu..."

Nu exprimă toate acestea tocmai bucuria descoperită de Asaf, care spune: „Pe pămînt nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decît în Tine... fiindcă Dumnezeu va fi pururea stîncă inimii mele și partea mea" (versetele 25-26). Experiența sanctuarului, care i-a marcat într-un mod atît de decisiv viața, nu va rămîne unică, ci se va repeta mereu: „Cît pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu..." (versetul 28). El se va reîntoarce în sfântul locaș în toate zilele vieții sale; fericirea lui va fi de a se apropia de Dumnezeu, conștient de toată bogăția de har pe care a primit-o și de toată dragostea cu care a fost copleșit (sau, cum a zis cineva, „care i-a încovoiat spinarea"). „Ferice de acela pe care-l alegi Tu și pe care-l primești înaintea Ta, ca să locuiască în curțile Tale!" (Psalmul 65.4).

Apoi ce bucurie să poți, la „ieșirea" din Locul Preasfînt, fiind pătruns de dragostea Domnului care te-a învăluit, să „povestești toate lucrările Sale" (Psalmul 73.28)! Ce privilegiu să poți mărturisi credincioșia Aceluia care Și-a deschis brațele, cu îndurare, pentru a te cuprinde!

Da, Dumnezeu este bun! Și ce altceva a pus în lumină sfântul locaș, ce a scos în evidență măreția lui, dacă nu tocmai harul care ne sprijinește, ne învață și ne va ajuta să atingem ținta pentru care Duhul Sfînt ne pregătește acum? „Domnului Îi place de cei ce se tem de El, de cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui" (Psalmul 147.11). A nădăjdi în bunătatea Lui nu constituie numai un reconfortant pentru sufletele noastre, dar este și o plăcere pentru Dumnezeu Însuși; toată bucuria Sa este să vadă pe răscumpărații Săi încrezîndu- se în El, Stăpînul lor cel plin de har și de încurajare:

„Ce fericire să poți cunoaște Pe Domnul slavei și-al tău Păstor!

Pe munții păcii, El turma-Și paște Și-i stinge setea-n prea sfînt izvor..."

II. Mărturia Creștină

(a ieși)

Am tratat pînă acum privilegiul creștinului de a intra în Locul Preasfînt, din mijlocul dificultăților și al dezorientării. Însă trebuie să constatăm că, dacă este important să intrăm în

sfântul locaș pentru a găsi acolo răspuns la toate problemele noastre, datoria noastră este și aceea de „a ieși” din sanctuar pentru a aduce la îndeplinire sarcinile trasate nouă de Dumnezeu. Această „ieșire” nu înseamnă, nicidecum, o întrerupere a legăturii noastre cu sanctuarul sau a comuniunii cu Domnul. Dacă așa ceva ar putea să se întâmple, noi am pierde puterea spirituală, căci Domnul zice răspicat: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15.5). Și de ce să ieșim din sfântul locaș? În primul rând, pentru a da mărturie. Conștient de binecuvântările găsite în sanctuar, creștinul va ieși afară pentru a străluci ca o lumină în lume.

1) Ce este un martor?

Un martor este omul chemat să reproducă fidel lucrurile pe care le-a văzut și le-a auzit. Valoarea mărturiei lui este cu atât mai mare în cazul când cel căruia el i se adresează nu a văzut și nu a auzit nimic din ceea ce i se aduce la cunoștință, și de aici nevoia, pentru cel ce ascultă, a unui mesaj foarte corect și imparțial. A mărturisi înseamnă „a demonstra” un fapt real cu ajutorul cuvintelor, a gesturilor, a faptelor tale. O contradicție survenită între faptă și cuvânt este în măsură să-ți anuleze mărturia.

2) Ce este mărturia creștină?

Temelia mărturiei

În Exod 34, fața lui Moise strălucea din pricină că el vorbise timp de patruzeci de zile cu Dumnezeu. În Faptele Apostolilor 4, ucenicii au fost recunoscuți ca unii care umblaseră cu Isus. Iată care era fundamentul mărturiei acestor oameni: ei umblaseră cu Isus. Pentru a ieși în lume și a da mărturie, trebuie ca noi să fi fost în sanctuar și să fi contemplat acolo pe Hristos. Este cea ce zice apostolul Ioan: „Noi am privit slava Lui” (Ioan 1.14) și „Ce am auzit cu urechile noastre, ce am văzut cu ochii noștri, ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții, aceea vă vestim.” (1 Ioan 1.1- 3).

Acesta a fost și fundamentul chemării lui Pavel: „Dumnezeul părinților noștri te-a ales

- să cunoști voia Lui
- să vezi pe Cel Drept
- și să auzi cuvinte din gura Lui,

căci Îi vei fi martor (Faptele Apostolilor 22.14- 15). Această contemplare a lui Hristos (2 Corinteni 3.18) este baza unei transformări progresive, după chipul Său, a unei străluciri despre care, adesea, nici martorul respectiv nu- și dă seama. (Moise nu știa că fața lui strălucea). Privim noi mereu slava Domnului? Contemplăm noi, în permanență, gloria Lui? Nu putem face lucrul acesta decât avînd în mînă Cuvîntul lui Dumnezeu, căutînd pe paginile Scripturii tot ceea ce ni se

vorbește despre Hristos, tot ceea ce ne revelează Ființa Sa, așa cum Dumnezeu vrea să ne-o descopere, nu cum și L-ar închipui mintea noastră.

Conținutul mărturiei

Mărturia creștină este, în primul rând, o reflectare a slavei lui Hristos în jurul tău, prin umblarea ta, prin atitudini, prin comportare, prin cuvinte, prin intermediul întregii tale personalități. Pictorii de demult puneau o aureolă împrejurul capului „sfinților”, tocmai pentru a exprima această strălucire care provine de la cei ce-L iubesc pe Domnul cu adevărat. La venirea Lui, noi vom fi transformați după chipul Său, vom fi făcuți asemenea slavei Sale, dar bine este ca această preschimbare să se înfăptuiască treptat deja începând din cursul vieții noastre pămîntești, și nu brusc, în totalitate, la arătarea Sa. Transformarea aceasta este, de asemenea, roada Duhului, care va face din noi o epistolă a lui Hristos, cunoscută și citită de toți oamenii.

Conduita unui martor prezintă o importanță esențială. Oamenii îi privesc faptele. O femeie credincioasă va câștiga pe soțul ei necreștin, fără cuvînt, prin purtarea ei (1 Petru 3.1).

Înainte ca cineva să se angajeze în lucrarea Domnului, o mărturie privitoare la purtarea sa este, ca și în cazul lui Timotei, de maximă importanță (Faptele Apostolilor 16.8).

Creșterea spirituală a cuiva este și ea o mărturie importantă: „Ocupă-te cu aceste lucruri, fii în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie evidentă pentru toți” (1 Timotei 4.15).

În sfîrșit, iată și cea mai mare, mai prețioasă mărturie: „Ori de cîte ori mîncăți pîinea aceasta și beți paharul acesta, vestiți moartea Domnului, pînă va veni El” (1 Corinteni 11.26).

Scopul mărturiei

El este dublu: în primul rînd, acela de a slăvi pe Hristos descoperit în noi: „fiind umpluți cu roada dreptății prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu” (Filipeni 1.11); în al doilea rînd, acela de a-L face cunoscut. Psalmul 60.4 zice: „Ai dat celor ce se tem de Tine un steag, ca să-l înalțe pentru adevăr”. Creștinul trebuie să fie o lumină, un martor al Domnului său, începînd din casa lui „și pînă la marginile pămîntului”. Dar acesta va fi subiectul ultimului nostru capitol.

În ce domenii se exercită mărturia credinciosului?

Mai întîi, în familia sa. Aici trebuie să se manifeste, în primul rînd, trăsăturile lui Hristos, străduindu-te să fii o lumină pentru cei ce sînt în casă. „Andrei... a găsit pe fratele său Simon... și l-a adus la Isus” (Ioan 1.41-42).

Apoi, în adunarea Domnului, mai ales prin niște legături frățești care sînt caracterizate de o dragoste curată și profundă. „Ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele... iubiți-vă cu căldură unii pe alții, dintr-o inimă curată” (1 Petru 1.22). Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei: dacă veți avea dragoste între voi” (Ioan 13.35). Creștinul nu trebuie să poarte

un anumit semn pentru a fi recunoscut ca atare, ci, de vreme ce se pune problema de a ne purta ca niște copii ai luminii, umblarea noastră trebuie să fie caracterizată prin îngăduință, răbdare și bunătate: „Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4.32). „Îngăduiți-vă unii pe alții... iertați- vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați- vă și voi” (Coloseni 3.13). Fără o supunere reciprocă în frica lui Hristos, vor lua naștere numeroase certuri, al căror efect imediat va fi ruinarea oricărei mărturii, fie că este vorba de familie sau de adunare. De altă parte, trebuie să renunțăm la orice pretenții personale. Mărturia pe care sîntem chemați a o da are un caracter colectiv. Să ținem seama de privilegiile ce ni s-au acordat și să nu uităm nici o clipă uriașa răspundere ce ne revine. De asemenea, să trăim adevărurile pe care Cuvîntul Domnului ni le-a revelat. Toate acesta se deosebesc fundamental de pretenția acelor care se socotesc a fi ei înșiși „martorii” sau „mărturia”, de parcă opera aceasta ar fi rezervată unei singure grupări creștine.

În sfîrșit, mărturia se exercită față de „oamenii din afară” (Coloseni 4.5). Aceasta presupune a fi o făclie care strălucește pentru ca „cei ce intră” să vadă lumina. în mijlocul unei generații corupte și decăzute, creștinii sînt chemați să fie niște lumini puternice (Filipeni 2.15).

3) Calitățile morale ale unui martor creștin

Adevărul și fidelitatea sînt esențiale. David zice: „Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adîncul inimii” (Psalmul 51.5), adevărul să locuiască în inimă. Mărturia verbală trebuie să fie confirmată prin fapte. „Martorul care spune adevărul scapă suflete” (Proverbe 14.25). Cel ce prezintă mesajul primit în mod clar, fără să-l deformeze, fie că este vorba de vestirea mîntuirii, de adevărurile privitoare la viața de adunare, venirea Domnului, umblarea credinciosului, lucrarea Duhului Sfînt etc., eliberează sau scutește sufletul de erori. Însă trebuie ca martorul acesta să vorbească într-adevăr prin Duhul Sfînt, din prisosul inimii, materializînd cuvintele apostolului: „Am crezut, de aceea am vorbit. „Dacă un indicator de circulație este corect și scris clar, dar se află culcat la pămînt, el nu va putea fi de nici un folos nimănui.

Un martor trebuie să mai fie și ferm. Apostolii au fost așa din capul locului. În Faptele Apostolilor 4.19-20 se poate vedea hotărîrea lor de a fi cu orice chip credincioși lui Dumnezeu și de a vorbi despre lucrurile pe care le- au văzut și auzit. A ști să spună „nu” atunci cînd este cazul, iată esența măturiei creștine. „Nu”, la diferite invitații, solicitări, tentații. Fermitatea este o piatră de încercare a stării noastre spirituale și a dragostei noastre față de Dumnezeu.

Nici vigilența martorului nu are de jucat un rol secundar. Sub influența lumii, a lucrului de toate zilele, a îngrijorărilor, el ar putea să slăbească, să se epuizeze și să aștească. De aceea, Dumnezeu îi cere credinciosului să aibă totdeauna mijlocul încins și făclia aprinsă.

Fără o viață de sfințenie, mărturia creștinului va fi compromisă. Iar sfințirea se realizează tocmai în sfântul locaș. Să nu uităm că Domnul „poate să ne păzească de orice cădere” (Iuda 24).

În sfârșit, cel ce se prezintă în calitate de ambasador al lui Hristos (2 Corinteni 5.20) trebuie să fie un om plin de râvnă. „în duh, fiți fierbinți, slujind Domnului” (Romani 12.11). Trebuie să dovedim că purtăm pe inimă lucrarea Evangheliei și că nu ne asemănăm cu „robul rău și leneș” din pilda talanților.

Martorul credincios va primi din partea Stăpînului o mare răsplătire: încuviințarea Sa: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria Stăpînului tău.” (Matei 25.21); apoi cununa pe care o va da El tuturor acelor în care harul Său se va fi dovedit lucrător pentru a face din ei martori veritabili într-o lume de întuneric.

III. Ghetsimani

(a intra)

De citit: Matei 26.36-46; Marcu 14.32-42; Luca 22.39-46; Ioan 18.1-2

În capitolele precedente am intrat în sfântul locaș cu problemele noastre: cu dificultățile și nedumeririle noastre. Vom merge acum acolo pentru a contempla pe Domnul Isus Hristos în mijlocul suferințelor Lui și vom vedea cum Se dăruie El lui Dumnezeu și cum aduce înaintea Lui parfumul altarului de aur ale cărui coarne sînt stropite cu propriul Lui sînge. Dincolo de tămîia curată a rugăciunii, închinătorii de astăzi văd chivotul descoperit pentru ochii credinței, perdeaua care îl ascundea fiind sfîșiată prin moartea Domnului Isus. Desculți și într-un duh de recunoștință vom încerca să abordăm un subiect asemănător; chiar dacă el ocupă un loc de seamă în meditațiile noastre, nu vom fi în stare niciodată pe pămîntul acesta să-l pătrundem în toată adîncimea și măreția lui.

Fugind de fiul său Absalom, David avea să treacă Chedronul. Apoi, suind muntele Măslinilor, regele lepădat mergea plîngînd. El este tipul marelui Împărat care, după ce instituisese Cina, intonase cîntarea de laudă și vorbise ucenicilor, atingîndu-le inima, avea să meargă pe același drum, suind aceeași colină pentru a pătrunde în grădina Ghetsimani. În grădina aceasta, Isus intrase de multe ori cu ucenicii Săi (Ioan 18.2). Altădată, ei se bucuraseră acolo de intimitatea Sa, de cuvintele Lui pline de înțelepciune și de dragoste. La umbra măslinilor, ei ascultaseră cuvintele care ieșeau din gura Sa. Dar acum în Ghetsimani era noapte. Odată mai mult Isus pătrundea aici, fiind însoțit de unsprezece dintre ucenicii Săi. Opt dintre ei s-au oprit la intrare, iar trei L-au însoțit ceva mai departe. Lîngă patul fiicei lui Iair, ei au văzut puterea Lui de înviere, puterea Sa dătătoare de viață.

Pe muntele Transfigurării, ei aveau să privească gloria Sa. Dar acum, sub ochii lor, fața Stăpînului lor preaiubit se schimbă: „A început să Se întristeze și să Se mîhnească foarte tare" (Matei). „A început să Se tulbure adînc" (Marcu), după care adaugă: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte" sau „pînă la moarte". Apoi, glasul Aceluia care Se înspăimîntase foarte tare zice: „Rămîneți aici și vegheați!" Și depărtîndu-Se de ei ca la o aruncătură de piatră, „a căzut cu fața la pămînt" (Matei), S-a aruncat la pămînt" (Marcu), „a îngenuncheat" (Luca) și a început să Se roage.

„O aruncătură de piatră!" Cu cît respect sfînt și de la o anumită distanță trebuie să contemplăm noi aceste suferințe! După cum chivotul legămîntului trebuia să treacă Iordanul la o distanță de popor de două mii de coți (Iosua 3.4), Domnul Isus a dat singur bătălia din Ghetsimani, a îndurat singur suferințele pricinuite de oameni, a resimțit singur părăsirea din partea lui Dumnezeu. Din arderea-de- tot, preoților nu le revenea decît pielea animalului, Într-un sens diferit, noi putem privi la suferințele Sale, aducîndu-ne aminte cu un profund simțămînt de simpatie pe unde a trebuit să treacă singur Domnul nostru. În cazul jertfei de mulțumire, grăsimea și sîngele erau mistuite pe altar; pieptul și umărul drept erau destinate preotului, iar închinătorul și cei ce-l însoțeau se puteau hrăni din ceea ce rămăsese din jertfă. Însă carnea unei jertfe de mulțumire nu putea fi mîncată de un om necurat (Levitic 7.20). Semnificația pentru noi este următoarea: cu condiția judecării de sine și numai în sfîntul locaș se cuvine să contemplăm suferințele preaiubitului nostru Mîntuitor.

„Un ceas n-ai putut să veghezi?" (Marcu 14.37) zice Domnul către Petru. Cît ar mai fi dorit Isus să găsească, în acea noapte de luptă, cîțiva prieteni care să fie în stare să-L mîngîie! (Psalmul 69.80). Dar ucenicii nu au fost în stare să vegheze. Pe de o parte, ei erau „adormiți de întristare" — consecință a slăbiciunii omenești — pe de altă parte, la această oră, puterea întunericului era dominantă. Era la lucru o putere teribilă de opoziție și de ură.

Care este situația în zilele noastre? Știm noi oare — mai ales în ce privește adorarea — să veghem un ceas, contemplînd suferințele Mîntuitorului nostru? Am fost „eliberați de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui" (Coloseni 1.13), însă noi renunțăm atît de ușor să ne concentrăm atenția asupra unor lucruri de cea mai mare importanță. Preocupările noastre dinafară ne atrag, ne mută centrul cugetărilor noastre. Oare nu ar trebui să ne răgăm stăruitor ca acest „ceas" petrecut cu Domnul în sfîntul locaș să ne găsească într-adevăr concentrați asupra persoanei Sale?

Să contemplăm acum pe Mielul lui Dumnezeu care avea să fie înjunghiat, pe Acela care urma să ia locul nostru pe crucea Golgotei. Fiul lui Dumnezeu, coborît pe pămînt, trece mai dinainte prin chinurile Golgotei, le îndură cu anticipație în Ghetsimani. Este admirabilă sobrietatea, limbajul simplu și concis al Evangheliilor. Cuvintele acestea nu au fost scrise de cei patru evangheliști

pentru a stîrni mila noastră, pentru a ne trezi simțămintele, ci ele au menirea de a ne determina să contemplăm și să adorăm pe Domnul nostru. În Vechiul Testament, mai ales în Psalmi, descoperim sentimentele Mîntuitorului și putem astfel pătrunde în starea Sa sufletească.

Potrivit caracterului lor, Matei și Marcu ne prezintă scena în întregime, în timp ce Luca relatează îndeosebi sfîrșitul luptei, agonia, transpirația, îngerul venit să fortifice slăbiciunea omenească a Omului desăvîrșit în dependența Sa față de Dumnezeu. Ioan omite toată scena rugăciunii, cu scopul de a scoate în evidență demnitatea și puterea măreață ale Aceluia care avea să înainteze cu vrednicie spre călăii Săi, spunînd: „Eu sînt!”

Domnul Isus era, în același timp, Dumnezeu adevărat și Om adevărat. Sub acest aspect ni Se prezintă El la mormîntul lui Lazăr unde, ca om putea să plîngă, iar ca Dumnezeu îl înviază pe cel ce intrase deja în putrefacție. Ca „om al durerii și obișnuit cu suferința”, El intră în Ghetsimani în lupta teribilă în care sufletul Său este cuprins de frică și tristețe: „Nu este nimic pentru voi, care treceți pe această cale? Priviți și vedeți dacă este vreo durere ca durerea Mea...” (Plîngerile lui Ieremia 1.12).

Singur în adîncul nopții, Mîntuitorul Se aruncă în lupta grea. El are în fața ochilor vrăjmășia omului contra lui Dumnezeu, ura și forța Satanei care deține puterea morții ca urmare a păcatului omenesc. Mînia lui Dumnezeu se va năpusti asupra Lui în momentul cînd va lua, în trupul Său pe lemnul crucii, nelegiuirea noastră a tuturor, fiind făcut „păcat” pentru noi. Puterea întunericului este la lucru. Isus este „dat în mîinile păcătoșilor”. Mesia este respins, putîndu-se spune că „a muncit în zadar” (Isaia 49.4). După cum vestise Psalmul 88 — acest psalm al nopții — toți prietenii Săi aveau să-L părăsească (versetul 8). El va fi răstignit între doi răufăcători, fiind pus pe aceeași treaptă cu cei răi. Va fi rănit în casa prietenilor Lui (Zaharia 13.6) și luat la jumătatea zilelor Sale (Psalmul 102.24). Și totuși, El primește toate acestea, nu din partea Satanei, ci din mîna Tatălui.

Așa că Ghetsimani nu este, la urma urmei, paharul amar, ci acceptarea acestuia sau exprimarea voinței de a-l bea. De aceea Îl auzim pe Mîntuitorul spunînd: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta; totuși facă-se nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu!” Voia Mea — voia Ta! Oare să existe vreo contradicție între ele? Nicidecum, dar Cel ce cunoștea toată dragostea și toată sfințenia lui Dumnezeu, Cel ce era cu adevărat om nu putea să nu resimtă adînc în inima Sa ce-L așteaptă. El zisese mai înainte: „Vin să fac voia Ta!”, ceea ce înseamnă o consacrare totală la intrarea Sa în lume. Dar acum se va apropia momentul cînd El va trebui să îndure chinurile iadului, fiind părăsit de Dumnezeu. Și cum putea Domnul Isus să dorească un asemenea lucru? „Dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!” Dar, deși El resimțea deplin toate lucrurile acestea, supunerea Sa față de Tatăl era desăvîrșită. „Tocmai pentru

aceasta am venit pînă la ceasul acesta" (Ioan 12.27). El era „obișnuit cu suferința". A fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință. Se ivise prilejul ca Mîntuitorul să facă dovada ascultării Sale necondiționate. Și a dovedit-o pe deplin. „Aducînd rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel care putea să-L scape din moarte... măcar că era Fiu, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit" (Evrei 5.7-8). În ceruri, nu a fost necesar ca El să asculte. Pînă atunci, nu avea decît să poruncească, dar iată că din momentul acela, aflat pe pămînt, trebuia să dovedească, în văzul tuturor, că, deși era Fiu, a voit să asculte, fiind dispus a plăti tot prețul ascultării, indiferent cît de scump avea să fie acesta.

În agonia (spaima luptei), transpirația Sa devine asemănătoare picăturilor de sînge. Un înger I se arată ca să-L întărească. Și Domnul repetă: „Totuși, facă-se nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu!"

Victoria este cîștigată. Se poate vedea limpede lucrul acesta din rugăciunea Mîntuitorului. Isus vine spre ucenici: „Dormiți de acum și odihniți- vă, căci Eu merg să sufăr în locul vostru și să obțin biruința care are să vă asigure pacea și liniștea." „Dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă" (Ioan 18.8). Acum Domnul nu mai este preocupat de soarta Sa, ci de aceea alor Săi. Cu un calm desăvîrșit, fără să opună nici cea mai mică rezistență, El Se va lăsa prins, legat și judecat; țintă insultelor, încununat cu spini și îmbrăcat cu o manta de purpură, El va apare în fața mulțimii care va începe să strige: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!" Ducîndu-Și crucea, va merge apoi spre Calvar, profund liniștit, plutind deasupra evenimentelor și îndemnînd pe fiicele Ierusalimului să compătimească pe alții; apoi Se va ocupa de tîlharul pocăit, de mama Sa și de ucenicul preaiubit, împlinind pînă la capăt tot ce fusese vestit mai dinainte în Scripturi. Terminîndu-Și lucrarea prin plata unui preț pe care nu-l va putea evalua pe deplin nimeni niciodată, El Își va da viața și-Și va încredința duhul în mîinile Tatălui.

În Ghetsimani, cei trei ucenici s-au oprit la o aruncătură de piatră: noi nu ne putem angaja în totul în această luptă teribilă, nu ne-o putem imagina decît în parte. Dar pe cruce, pe parcursul celor trei ceasuri de întuneric, nimeni nu putea să-L urmeze sau să-L urmărească măcar cu privirea în această părăsire din partea lui Dumnezeu, care era pricina unei dureri nemărginite. Micul grup de femei credincioase contempla „de departe" (Marcu 15.40) pe Mielul lui Dumnezeu. Este noaptea adîncă ai cărei fiori noi nu i-am simțit niciodată, în a cărei beznă nu am intrat niciodată; este taina tainelor în fața căreia sufletele noastre se prostern într-o adorare profundă.

„Te văd, Isuse-n agonie Luînd paharu-amar în mîini... (Ghetsimani) Și-l bei, pe crucea-nfîptă Ție De tauri din Basan și cîini... (Golgota) Sub norii negri de păcate, In bezna iadului cobori; Mireasma vieții prea curate O-nghit ai morții cruzi fiori... Iubirea Ta nepieritoare Azi inima-mi prefăce-n scrum; Deplin, cînd voi pricepe-o oare, Prin ce-o voi răsplăti și cum?... Mă-nchin în fața

slavei Tale Și harul veșnic Ți-l slăvesc, Căci mi-ai croit, spre rai, o cale Și-un loc la Tatăl cel ceresc!..."

Și totuși, rugăciunea din Evrei 5.7 va fi ascultată După mormînt, va veni învierea. „Îmi vei arăta cărarea vieții" (Psalmul 16.11). „Va vedea o să mîntă de urmași... Va vedea rodul muncii sufletului Lui și va fi mulțumit" (Isaia 53.10-11). „Mi-ai răspuns cînd eram între coarnele bivolului... Voi vesti Numele Tău fraților Mei" (Psalmul 22.21 22, Ioan 20.17).

Nu-i așa că în sfîntul locaș trebuie să medităm asupra acestor lucruri? Este un locaș sfînt în care, înainte de toate, noi dorim să privim „frumusețea Domnului", să fim pătrunși de dragostea Lui, pentru ca dintr-o inimă plină de recunoștință să țîșnească încă de pe pămînt lauda.

*“Te-nalț și-aici, cu bucurie, Mîntuitorul meu, Isus,
Dar Te-oi slăvi o veșnicie Și-n țara soarelui de sus.”*

IV. Evangelist — Păstor — Mijlocitor

(a ieși)

Ne-am bucurat mult de privilegiul de a putea intra în Locul Preasfînt cu dificultățile și nedumeririle noastre. Am mai văzut că trebuia să ieșim de acolo în fiecare zi pentru a da o mărturie practică prin viața noastră și a dovedi, în această lume, firea, caracterul lui Hristos. Apoi am intrat din nou pentru a contempla pe Mielul lui Dumnezeu luînd paharul din mîna Tatălui, contemplare care ne-a condus la adorare, la închinare. Un lucru însă este foarte clar: nu putem și nu trebuie să păstrăm numai pentru noi bogățiile sfîntului locaș. Dacă există o mărturie practică dată de umblarea noastră, sîntem, de asemenea, îndemnați să fim în lume niște lumini aprinse „prezentînd Cuvîntul vieții".

Ca să putem ieși trebuie să intrăm mai întîi, și nu există nici un om care, din punct de vedere spiritual, să știe ce înseamnă „a ieși", fără să fi făcut, mai întîi, experiența de „a intra". Ieșind din sfîntul locaș, mesagerul lui Dumnezeu, purtătorul Său de cuvînt, nu se înstrăinează de atmosfera de acolo. Ea rămîne în inima lui, el poartă amprente sale care sînt: strălucire, măreție, mireasmă. În liniștea Locului Preasfînt, Domnul Se manifestă, ne vorbește și noi Îi vorbim la rîndul nostru. Ieșind de acolo, noi nu întrerupem legăturile cu El. Important este însă a-L lăsa pe El să meargă înaintea noastră, nu să creiem noi înșine ocazii, în mod artificial, ci să umblăm în faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte (Efeseni 2.10). Un oarecare egoism ne-ar împinge să

dorim îndeosebi bucuria sfântului locaș, uitînd că noi avem datoria de a ieși afară, spre a fi niște conduite binecuvîntate prin care să curgă binecuvîntările divine spre alții: haruri pentru sufletele aflate încă în întuneric, pentru a le aduce Evanghelia harului, fie ei tineri sau bătrîni, bărbați sau femei, sănătoși sau bolnavi. De asemenea, trebuie să fim o binecuvîntare pentru turma lui Hristos, pentru mieii ca și pentru oi. Pe deasupra, înainte de a ieși din sfîntul locaș, apoi după ce am ieșit de acolo și după ce am prezentat Cuvîntul Domnului, cît de important este să mijlocim, să ne rugăm în tot timpul, în tot locul și pentru orice problemă!

Evanghelist

(1 Tesaloniceni 2.1-9; 2 Corinteni 5.18-21)

Un evanghelist este ambasadorul sau reprezentantul Domnului (2 Corinteni 5.20). Deoarece lui i s-a încredințat slujba împăcării cu Dumnezeu a omului vinovat, el invită stăruitor ființa omenească să se împace cu Hristos. Dumnezeu îndeamnă prin cuvintele sale: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” în cele patru Evanghelii și la începutul cărții Faptelor Apostolilor, Domnul trimite ucenicii în lume ca să predice Evanghelia, la orice făptură, în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și pînă la marginile pămîntului. Urmînd exemplul Său, și ei „vor ieși”. Asemenea Stăpînului lor, și slujitorii acestuia se vor confrunta cu suferințe, insulte și dispreț din partea lumii. Pentru a nu cădea de oboseală în sufletele lor, ei sînt îndemnați să se uite cu luare aminte la Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine (Evrei 12.3). În această luptă sfîntă se cere mare îndrăzneală (1 Tesaloniceni 2.2) și evanghelistul trebuie să fie gata să îndure suferințele (1 Timotei 4.5). Mesajul evanghelistului este Hristos cel răstignit (1 Corinteni 1.23; 2.2). El este puterea lui Dumnezeu, iar miezul Evangheliei este însăși „puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede” (Romani 1.16). Plinătatea Evangheliei este slava lui Hristos, căci ea ni-L prezintă pe El înviat și glorificat (2 Corinteni 4.4-6).

În 1 Tesaloniceni 2.1-9 ne sînt prezentate trăsăturile de caracter ale evanghelistului. Cum ne explicăm obținerea unui rezultat atît de minunat de către Pavel și însoțitorii săi la Tesalonic, într-un timp atît de scurt? Ei au acționat, cu toată îndrăzneala, în ciuda multelor dificultăți pe care le-au întîmpinat: împotrivirea locuitorilor, mai ales a iudeilor; luptele lăuntrice de care are parte lucrătorul cînd își resimte slăbiciunea, micimea, neputința; apoi lupta cu forțele întunericului care se opun cu îndîrjire descătușării păcătoșilor. Vestirea Evangheliei nu se desfășoară niciodată fără probleme, ci împotrivirea este cu atît mai mare cu cît prada smulsă Diavolului este mai mare, mai importantă. Pe măsură ce sufletele i se smulg și astfel se desprind din lanțurile sale, Diavolul devine tot mai furios.

Nu trebuie să recurgem la metode firești, omenești, prin care să fim pe placul ascultătorilor și astfel să le câștigăm bunăvoința; nici amăgire, nici necurăție, nici șiretlicuri, ci, din contră, este necesară aprobarea lui Dumnezeu, aprobarea Sa inițială prin care ne-a fost „încredințată” Evanghelia. Apoi, trebuie să căutăm mereu încuviințarea Aceluia care „ne cunoaște inimile”. Nici un gând contrar voii Sale nu trebuie să-și găsească adăpost în sufletele noastre. Plecînd din sfîntul locaș, întorcîndu-ne mereu acolo, trăind în lumina lui, toate acestea ne fac să fim liberi de orice tendință de a place oamenilor.

Apostolul a evitat cu grijă și alte obstacole: lingușirea sau vorbele măgulitoare și pretextele lăcomiei. Aceasta înseamnă să nu trezim în ascultători sentimente de autoapreciere și nici să le dăm ocazia de a veni la Hristos pentru vreun avantaj material, oricare ar putea fi acesta. Iar în ceea ce-l privește pe evanghelist, să se ferească la rîndul său de lingușitori și de slava care vine de la oameni. Dimpotrivă, ca evanghelist, apostolul face dovada afecțiunii, a blîndeții, a dragostei creștine, purtîndu-se cu tesalonicenii asemenea unei doici față de copiii pe care îi crește. Apoi devotamentul: eram gata să vă dăm și viața noastră, atît de scumpi ne ajunseserăți. Dragostea cîștigă suflete, această dragoste a lui Hristos prin care inima este cuprinsă, îmbrățișată, constrînsă (2 Corinteni 5.14). Este dragostea lui Dumnezeu, pe care apostolul iubirii o scoate în evidență. Apoi este dragostea de Dumnezeu, pe care Isus Însuși o reînvie în inima lui Petru, restabilindu-l în slujbă. El trezește în inima ucenicului dragostea pentru Domnul său, întrebîndu-l: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești...?” „Paște... oile Mele.”

O altă trăsătură a evanghelistului este truda, munca istovitoare. Apostolul a lucrat zi și noapte la Tesalonic și la Efes (Faptele Apostolilor 20), nu numai pentru acoperirea propriilor nevoi materiale, dar și pentru „a sfătui cu lacrimi pe fiecare credincios”.

În sfîrșit, răbdare! „Arătăm că sîntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu prin multă răbdare” (2 Corinteni 6.4) în toate împrejurările prin care este chemat să treacă un slujitor al lui Dumnezeu: răbdare în nevoi, în muncă, în strîmtorări, în vorbire de rău și în vorbire de bine!

Ce poate fi mai frumos și mai minunat ca aceea să te numeri printre aducătorii de pace, printre cei ce vestesc pacea! Domnul Isus însuși a fost Solul păcii, așa cum Îl vede prorocul Isaia: „Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui care aduce vești bune, care vestește pacea...” (Isaia 52.7; Naum 1.15). De remarcat că atunci cînd pasajul acesta este citat în Noul Testament, nu se mai vorbește de „picioarele Celui” (Hristos), ci de „picioarele celor ce vestesc pacea” (Romani 10.15). Dacă mesajul pe care îl aduce evanghelistul prezintă o importanță esențială, la fel stau lucrurile și în privința conduitei sale (1 Tesaloniceni 2.10): „Voi sînteți martori, și Dumnezeu de asemenea, că am avut o purtare sfîntă, dreaptă și fără vină față de voi”. Lui Timotei, apostolul Pavel îi va zice:

„Fii un model pentru credincioși" (1 Timotei 4.12). Lui Tit îi va scrie: „și dă-te pe tine însuși model de fapte bune, în toate privințele" (Tit 2.7). Vorbind bătrânilor din Efes, el va sublinia: „În toate privințele, v-am arătat" (prin exemplu) (Faptele Apostolilor 20.35). Și Petru va aminti bătrânilor Bisericii datorită de a fi exemple turmei (1 Petru 5.3).

Păstor

(1 Tesaloniceni 2.11-13)

Nu este suficient ca sufletele să fie aduse la Hristos. Lucru de mare importanță este ca cineva să se ocupe de cei întorși la Dumnezeu de curând, fie că ei sînt tineri sau oameni în vîrstă. Constatăm această grijă a apostolului Pavel față de cei de curînd întorși la Dumnezeu din Tesalonic: „Am fost pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii lui: vă sfătuiam, vă mîngîiam și vă mărturiseam" (1 Tesaloniceni 2.11). Nu niște ordine, rînduiri și prescripții, ci atitudinea unui tată care învață, încurajează, avertizează. Scopul unei asemenea slujbe este umblarea „într-un chip vrednic de Dumnezeu". Îndemnul se adresează fiecărui credincios în parte. Un loc de seamă ocupă și încurajarea, mîngîierea. Aceasta înseamnă a ști să înviezi cu vorba pe cel doborât de înstristare (Isaia 50.4); a mîngîia pe alții cu mîngîierea cu care ai fost mîngîiat tu însuși (2 Corinteni 1.4); a întări mîinile obosite și genunchii slăbiți (Evrei 12.12). A da mărturie înseamnă, de asemenea, a avertiza (Faptele Apostolilor 20.31) și chiar a muștra cînd situația o cere.

După prima lor călătorie misionară, Pavel îi zice lui Barnaba: „Să ne întoarcem și să mergem pe la frații din toate cetățile în care am vestit Cuvîntul Domnului, ca să vedem ce mai fac" (Faptele Apostolilor 15.36). Fiind departe cu trupul de credincioșii din Tesalonic și îngrijorat cu privirea la credința lor, apostolul dorea fierbinte să-i vadă, dar Satan îl împiedicase de multe ori. Și atunci el s-a văzut silit să le trimită pe Timotei. Acesta se întorsese deja cu vești bune, dar Pavel mai ruga încă pe Dumnezeu să-i deschidă drumul spre Tesalonic pentru a-i întări și încuraja încă o dată. Neputînd, pe moment, să-și realizeze această dorință, el este inspirat de Duhul Domnului să le scrie o epistolă. Din cuvintele acesteia putem deduce ce importanță prezintă scrisorile unui credincios care are pe inimă binele spiritual al unuia dintre frații săi în Hristos.

Mijlocitor

Rugăciunea precede, însoțește și urmează mesajul rostit. Rugăciunile slujitorului se află în strînsă legătură cu slujba lui. Rugăciunile credincioșilor constituie un sprijin de cea mai mare importanță pentru slujitorii Domnului, pentru vestitorii Evangheliei.

În rugăciunile sale, menționate aproape la începutul fiecărei epistole, se poate vedea grija și interesul lui Pavel pentru starea spirituală a tuturor Bisericilor; remarcăm, de asemenea, mijlocirea

sa pentru diferite persoane (2 Timotei 1.3). Ioan ne îndeamnă să ne rugăm pentru un frate care a greșit (1 Ioan 5.15-16); Iacov ne recomandă să ne rugăm unii pentru alții ca să fim „vindecați”. Avraam mijlocește pentru Lot; Moise intervine înaintea Domnului pentru copiii lui Israel; Samuel declară: „Departa iarăși de mine să păcătuiesc împotriva Domnului, încetînd să mă rog pentru voi” (1 Samuel 12.23). în ciuda atitudinii lor ostile, Iov se roagă pentru prietenii lui.

Ceea ce contează este a avea pe inimă nevoile casei lui Dumnezeu: „Este oare timpul să locuiți în case cu acoperiș, cînd casa aceasta este dăruită?... Urcați-vă pe munte, aduceți lemne și zidiți casa! Și Eu voi găsi plăcere în lucrul acesta și voi fi preamărit zice Domnul” (Hagai 1.4,8). Evanghelistul „se va sui pe munte” pentru a căuta materialele necesare zidirii casei; dacă evangheliștii strîng materiale, păstorii le vor prelua și vor lucra la edificarea clădirii, însă fără prezența binecuvîntată a Domnului truda ar fi zadarnică. Domnul însă spune: „Lucrați, căci Eu sînt cu voi” (Hagai 2.4). Cuvîntul Lui este eficace, iar puterea Duhului Său este de partea noastră (versetul 5). Toate eforturile evangheliștilor și păstorilor ar fi sortite eșecului, dacă credința ascultătorilor lor nu ar fi bazată pe Cuvîntul lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2.13): „Atunci cînd ați primit Cuvîntul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvîntul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvîntul lui Dumnezeu, care și lucrează în voi care credeți.”

O preoție sfîntă — o preoție împărătească

În mijlocul împrejurărilor potrivnice, psalmistul dorea să intre în sfîntul locaș pentru a privi acolo frumusețea Domnului. „În Cortul Său” el aducea jertfe cu strigăte de bucurie, cîntînd și lăudînd pe Domnul.

Intrînd în Locul Preasfînt, Asaf a înțeles propria sa rătăcire și sfîrșitul trist al celor răi. Acum inima sa se înalță spre Dumnezeu și fericirea lui este să se apropie tot mai mult de Dumnezeu, convins că într-o zi va fi primit în slava cerească.

Contemplarea Domnului nostru în Ghetsimani ne-a condus la adorare. Și acesta este rezultatul final — și pentru acum și pentru veșnicie — a tot ceea ce noi am putut constata în prezența lui Dumnezeu.

Astăzi, casa lui Dumnezeu nu este o clădire de piatră, ci „o casă duhovnicească, o preoție sfîntă” pentru a aduce „jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1 Petru 2.5). A intra în Locul Preasfînt înseamnă, mai presus de orice, a face o slujbă dumnezeiască, adică a ne închina Domnului, a-L adora pe Dumnezeul nostru. Dar această slujbă de preot — preoția sfîntă — nu este posibilă decît după ce am realizat versetele precedente: sufletele ni le-am curățit prin ascultarea de adevăr (1 Petru 1.22); am fost născuți din nou prin Cuvîntul viu și veșnic al lui Dumnezeu,

lepădînd în viața practică orice răutate, vicleșug, fățarnicie, invidie și defăimare; crescînd prin alimentarea cu laptele duhovnicesc și curat; gustînd mereu din bunătatea Domnului; apropiindu-ne de El, Cel lepădat de oameni, dar nespus de scump în ochii lui Dumnezeu. Accesul în sanctuar ne este acum permis și ne bucurăm de posibilitatea de a ne apropia de Dumnezeu, pe care nu am avut-o niciodată înainte de jertfa adusă de Domnul Isus pe Golgota:

„Prin jertfa Domnului Isus Perdeaua-i ruptă-n două

Și-avem, spre Țara cea de sus, O cale vie, nouă...”

Dar gîndul și planul Domnului nu se opresc aici, căci așa după cum am putut vedea de atîtea ori deja, dacă fericirea noastră este de a intra în sfîntul locaș, noi avem și datoria de a ieși de acolo: „Voi însă sînteți o seminție aleasă, o preoție împărătească... ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Petru 2.9).

Cunoscînd noi înșine această lumină minunată, noi sîntem chemați să ieșim din sanctuar ca să strălucim ca niște lumini în lume, într-o lume a întunericului, și să vestim virtuțile Celui care ne-a răscumpărat. Mărețe sînt privilegiile creștinului (privilegii pe care nu le aveau iudeii de altădată, nici chiar preoții sau leviții), care, potrivit gîndului Domnului, au ca efect cunoașterea de către oameni a persoanei și lucrării Sale, precum și a venirii Lui glorioase pe norii cerului.

A intra — a ieși! Aceasta să caracterizeze viața noastră pînă în clipa cînd, intrați în curțile veșnice ale Tatălui, nu vom mai ieși niciodată de acolo (Apocalipsa 3.12). „Acolo, fără dorințe neîmplinite, fără sarcini nerealizate și fără motive de spaimă, învredniciți pentru acest loc prin jertfa Ta răscumpărătoare, Mîntuitorule, vom gusta pe meleagurile veșniciei, stînd la pieptul Tău, odihna veșnică...”

Cuprins

Introducere

1. Bogățiile Locului Preasfânt (a intra)
 - a) În cazul în care întâmpinăm dificultăți din afară – Psalmul 27
 - b) În cazul în care suntem cuprinși de nedumeriri – Psalmul 73
2. Mărturia creștină (a ieși)
3. Ghețimani (a intra)
4. Evanghelist – Păstor – Mijlocitor (a ieși)
5. O preoție sfântă – o preoție împărătească